

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Natten og Dagen

Citation: Hertz, Henrik: "Natten og Dagen", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid57474/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Matten og Dagen.

(To Basrelieffer af Thorvaldsen.)

I.

Den føder gennem Rummet
Saa sagtelig, saa lyst,
Med tvende Smaabørn trykte
I sit gavmilde Brøst.
Et Luffet er dens Dø,
Til Vornene det glider,
Mens Ihdøst i Rummet
Med ødel No den strider.

Uf hinc tvende Smaabørn,
Den bærer ved sin Barm,
Den Gne, Søvnens Genius,
Har sønket slay sin Aru.
Den Anden, har man sagt mig,
Er Døden, Søvnens Broder;
Tsi Mattens tauje Gubdom
Skal til begge være Moder.

Til Døden? Matten Moder
Til Livets Ophør, Død?
Er ikke livfrembringende
Og frugtbart dens Ejfød?
Er det ei Mattens Tavntag,
Hvori os Sundhed gives?
Og lader Blattebuggen
Et alle Værter trives?

Er det ei Mattens Stillehed,
Dens høitidelige Ro,
Hvortil vor Mand sin Tænkning
Blil allerhelst betroe?
Og samler Matten ikke
Det Stridige, det Spredte?
Og vier til Erindring
Eller Glemsel os dens Løfte?

Ik nei, den anden Genius
Ved Mattens dunkle Barm,
Hvis Kind synes brænde
Sels i Marmor rød og varm,
Him Dreng, der lyffelig
I Slummer selv sig luffer,
Med den henryfte Trækning
I sin Nakke, i sin Skulder —

Det er Drømmen, I kan troe mig!
Det er Whantafus, hiin Gud,
Der helst ved Mattens Bryfter
Paa sin Flugt iværmer ud;
Det er Søvnens yngste Broder,
Hvis flummerlette Hjerne
Gestaltet til en Verden
Af det Nære, af det Fjerne.

Thi Matten, naar den ivæver
I letbevæget Flugt
Genoder dem, der vaage,
Eller Diet alt har lufft,
Betroer til tvende Genier
Sit milde Herredømme:
En styrker os i Hvilen,
En troster os med — Drømme.

II.

Allerede vandrer Matten
Med klegere Gestalt.
En Lysning, en Klarhed
I Dit sig viser alt.

Det er Morgenrødens Guddom,
Der op af Havet dukker,
Og med et Slag af Vingen
Alle Stjernerne flukker.

Det er Guds, med det glade,
Med det feirende Smil,
Der ung og varm og fraalende
Sig nærmer med Jil.
Paa en Morgenslys hun træder,
Der er med Purpur kantet;
Og medens frem hun haster,
Leger Binden med Gebandtet.

Paa hendes Skulder hviler
En yndig Dreng sig let.
Hvo er det? Er det Hesperus,
Der er jinket eller træt?
En Fakkell høit han hæver,
I Luer han den spinger.
Er det Phosphorus, der Lyset
Fra Uthæstrømmen bringer?

Han løser sig fra Skuldren;
Nu iler han forud —
Og overalt hans Fakkell
Bebuder Dagens Gud.

Fra Horizontens Strimer
Er Purpurskymen dragen,
Og Morgenrødens Billed
Har forvandelt sig til Dagen.

Den kommer, den stiger,
Den blænder ved sin Glæde,
Under Væverens Svingninger
I zittrende Dands.
Alt medens Lysets Genius
Saa høit sin Fakkelløfter,
Forvinder Nattens Mørke
Fra de dybeste Kløfter.

Og medens Dagen styrer
Paa Himmelen sit Løb,
Utalte Spirer myrre
Af det hemmeligste Svøb.
— Min Musa senker Plektret,
Paa Munden lagt en Finger;
Eh! Ingen veed hvad Dagen
Paa sin Vandring Jorden bringer.

Med sagte Greb i Strengen,
Og med en dæmpet Klang,
Saa fulgte Morgenrødens,
Saa fulgte Nattens Gang.

Alt han, der disse Billeder
Har skabt, er Dødens Bytte,
Og vi maae selv fortoffe
Hans underfulde Mytthe.
